

ANOMIA, ANAPXIA, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ερωτήσεις & Απαντήσεις

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: *Research Institute for European and American Studies* (www.rieas.gr)
Publication date: 22 September 2018

Note: *The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS)*

Η δημόσια τάξη και η ασφάλεια των πολιτών δέχονται αλληπάλληλα πλήγματα. Διάχυτη είναι η εντύπωση ότι τα σώματα ασφαλείας αντιμετωπίζουν σοβαρότατη κρίση οργάνωσης και επιτέλεσης έργου. Η κυβέρνηση απαντά με καθησυχαστικές και ρητορικές δηλώσεις που δεν πείθουν την συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών. Που βαδίζουμε;

Η σύντομη απάντηση είναι ότι μάλλον σερνόμαστε παρά βαδίζουμε. Ο πρόσφατος ανασχηματισμός έφερε «νέα», αλλά πολιτικά υπερώριμη μέχρι αποσύνθεσης, ηγεσία στο υπουργείο «προστασίας του πολίτη», αλλαγή που ήδη αντιμετωπίζεται ως μάλλον χιουμοριστική κίνηση του κυρίου πρωθυπουργού παρά φιλότιμη προσπάθεια να αναζωογονηθεί ένα νευραλγικό υπουργείο. Εν τω μεταξύ η *κατάρρευση* ακόμη και των πλέον βασικών λειτουργιών *πραγματικής προστασίας του πολίτη* δημιουργεί απελπιστικό αίσθημα ανασφάλειας και φόβους για πολύ χειρότερα.

Η μόνιμη κρίση πολιτικής ηγεσίας και οι αριστερόστροφες «ανθρωπιστικές αξίες», σχετικά με το κοινό έγκλημα και την άναρχο-τρομοκρατία, έχουν επηρεάσει βαθύτατα μια αστυνομία που εμφανίζεται αδιάφορη και απροετοίμαστη μπροστά στις συνεχείς επιθέσεις των «γνωστών αγνώστων», αλλά και του μεγάλου και συνεχώς αυξανόμενου πλέον πλήθους των ευκαιριακών μικρο-εγκληματιών, διαρρηκτών, αλλοδαπών παραβατών, απατεώνων κ.λπ.

Μια πρωτεύουσα ευνομούμενης υποτίθεται χώρας-μέλους της ΕΕ, που είναι υποχρεωμένη να περικυκλώνει την έδρα του πρωθυπουργού στο κέντρο της πόλης με οδοφράγματα και πάνοπλους φρουρούς μέρα-νύχτα, καταντά η χειρότερη δυσφήμιση για την χώρα. Οι γνωστοί ισχυρισμοί περί Ελλάδος ως της «ασφαλέστερης χώρας» στην Ευρώπη έχουν καταρρεύσει προ πολλού. Και τα

αυξανόμενα επεισόδια «ξεκαθαρίσματος λογαριασμών» μεταξύ αδίστακτων και βαρέως οπλισμένων συμμοριών οργανωμένου εγκλήματος, οι ένοπλες ληστείες μέρα μεσημέρι, οι απαγωγές γνωστών και αγνώστων για λύτρα, το όργιο της οργανωμένης πορνείας, το λαθρεμπόριο και τόσα άλλα απλώς προσθέτουν στην καθημερινή κατάρρευση της «προστασίας του πολίτη».

Η πιθανότητα άμεσης βελτίωσης της άκρως ανησυχητικής αυτής κατάστασης είναι μικρή αν όχι ανύπαρκτη. Με το σημερινό κυβερνητικό σχήμα και με το άναρχο-ιδεολογικό επικίνδυνο έργο που κουβαλά να καθορίζουν την «πολιτική», που έχει ήδη οδηγήσει στην **κατάρρευση** της εσωτερικής ασφάλειας, αποκλείεται να δούμε έστω και οριακά θετική αλλαγή.

Τι θα αντιμετωπίσει μια μελλοντική κυβέρνηση στον τομέα της ασφάλειας και ποιες θα πρέπει να είναι οι πρώτες «πυροσβεστικές» της κινήσεις;

Η επόμενη κυβέρνηση, εκτός της οικονομικής καταστροφής, θα πρέπει να καταπιαστεί αμέσως με μια μαζική επιχείρηση αναστροφής της ταυτότητας της Ελλάδας ως της [No.1 χώρας με πρόβλημα αναρχικής τρομοκρατίας στην Ευρώπη](#).

Το έργο αυτό θα είναι ηράκλειο (αν βεβαίως ξεκινήσει) και πολύ πιθανώς ο επόμενος πρωθυπουργός θα προτιμήσει να δώσει αρχικά βάρος σε προσωρινά μέτρα για την επίτευξη μιας μικρής έστω εισοδηματικής βελτίωσης. Μια τέτοια επιλογή είναι εκ πρώτης απόψεως αναπόφευκτη πλην όμως ένα οριακά υψηλότερο εισόδημα δεν αντιμετωπίζει φυσικά τους φόβους για την *καταρέουσα εσωτερική ασφάλεια*. Το λίγα ευρώ επιπλέον δεν μπορούν να βάλουν φραγμό στην Κολομβία των Εξαρχείων· δεν μπορούν να καθαρίσουν το Πολυτεχνείο και τα πανεπιστήμια από τους κάθε λογής τρομοκράτες, περιθωριακούς και εγκληματίες· δεν μπορούν να σταματήσουν τις επιθέσεις των «συλλογικοτήτων» σε ξένες πρεσβείες, υπουργεία, δημόσιες υπηρεσίες κλπ· δεν μπορούν να σταματήσουν τις εισβολές εγκληματιών σε κατοικίες ανυποψίαστων πολιτών που πολλές φορές χάνουν την ζωή τους· και δεν μπορούν να βάλουν φραγμό στο άγος της μετατροπής της Αθήνας και των μεγάλων μας νησιών του Αιγαίου σε αφρό-ασιατικά γκέτο «παράτυπων φιλοξενουμένων».

Το τεράστιο αυτό πρόβλημα της εσωτερικής ασφαλείας επιτείνεται και από την ομηρεία των κομμάτων και πολιτικών στο διαβόητο «πολιτικό κόστος», αλλά και στις αντιστάσεις «προοδευτικής» υψής ενός μεγάλου μέρους της κοινωνίας. *Η γενικευμένη κατάρρευση μετά το 2010 δεν έχει πετύχει να μεταδώσει το αίσθημα του άκρως επείγοντος σχετικά με την ασφάλεια και εννομία στην «πλατιά» κοινή γνώμη.*

Η παράνομη μετανάστευση, ως αιτία ήδη σοβαρότατων προβλημάτων π.χ., απασχολεί σχεδόν αποκλειστικά τους αμέσως θιγόμενους νησιωτικούς πληθυσμούς, οι οποίοι δέχονται περιπαικτικές επικρισίες από τους «ανθρωπιστές», τους αιώνιους «διανοούμενους» της δειάρας, και τους δραστήριους «αλληλέγγυους» πεμπτοφαλαγγίτες των ΜΚΟ που ενεργούν ανενόχλητοι. Η Κολομβία των Εξαρχείων έχει πια πάρει τη μορφή μιας μακάβριας ρουτίνας: αλλά ενώ δεκάδες χιλιάδες κατεβαίνουν στις πλατείες για το «σκιοπιανό», κανείς και καμιά πρωτοβουλία δεν τολμούν να καλέσουν σε παλλαϊκό συλλαλητήριο κατά της άναρχο-τρομοκρατικής και εγκληματικής βίας που ξεσπά ανενόχλητη όποτε της καπνίσει στο κέντρο της «ασφαλέστερης» πρωτεύουσας της Ευρώπης.

Κατ' ελάχιστον η επόμενη κυβέρνηση πρέπει (α) να προχωρήσει σε βαθιές οργανωτικές και επιχειρησιακές τομές στα σώματα ασφαλείας ακόμα και με πρόσκληση ξένων ειδικών (β) να ενισχύσει ριζοσπαστικά την συλλογή και επεξεργασία πληροφοριών με εντατική εκμετάλλευση και των διεθνών πηγών στη διάθεση των μελών της ΕΕ (γ) να νομοθετήσει επιθετικά για την άμεσο αλλαγή του ποινικού και σωφρονιστικού κώδικα με στόχο την ανατροπή της διάλυσης που έχει ήδη επιφέρει η σημερινή «κυβέρνηση» στον ποινικό κολασμό των εγκλημάτων, τόσο των «κοινών» όσο και των «ειδικών» και (δ) να νομοθετήσει αυστηρά με γνώμονα τα δικαιώματα των αθώων και όχι εκείνων των εγκληματιών.

Η υπόθεση χαριστικής μεταγωγής και 48ωρων αδειών πασίγνωστου τρομοκράτη έχουν προκαλέσει δυσμενέστερες αντιδράσεις στο εξωτερικό ενώ στο εσωτερικό η αντίδραση προήλθε μόνο από την πλευρά των θυμάτων και των πολιτικών δυνάμεων που τα υποστηρίζουν. Πώς σχολιάζετε το γεγονός αυτό;

Δυστυχώς, η υπόθεση της «πολιτικής» λεγόμενης βίας στην Ελλάδα παραμένει αιχμάλωτος των αλλοπρόσαλλων ιδεολογημάτων περί «επαναστατικής δράσης» και των φληναφημάτων περί «δικαιωμάτων των λαϊκών αγωνιστών».

Η ελληνική μεταχουντική κοινωνία απέτυχε να καταδικάσει σθεναρά και επιθετικά το τρομοκρατικό έγκλημα και έδωσε έτσι μεγάλα περιθώρια στη «λαϊκή βία» εν καιρώ υποτιθέμενης δημοκρατίας. Ο εγκληματίας τρομοκράτης μεταβλήθηκε σε Ρομπέν των Δασών αν και επιβαρυνμένος με όλες τις ελληνικής κοπής ψυχασθενικές και ανώμαλες πλευρές του. Η ελληνική κοινωνία, σε αντίθεση με άλλες δυτικές χώρες, απέτυχε να απαντήσει μαζικά στην εγκληματική τρομοκρατία όπως της αρμόζει.

Η αλλαγή πλευσης στο δυσπρόσιτο και πολιτικά επικίνδυνο αυτό θέμα θα είναι εξαιρετικά δύσκολη εν όψει ενός νομοθετικού και εφαρμοστικού κατεστημένου, που συντηρείται ευθέως ή πλαγίως απ' όλα τα «προοδευτικά-δημοκρατικά» κοινοβουλευτικά κόμματα που κόπτονται καθημερινώς κατά το τετριμμένο «καταδικάζουμε τη βία απ' όπου και αν προέρχεται».

Η κατάργηση π.χ. *όλων των προνομίων που απορρέουν από την ποινική νομοθεσία* για «κοινούς» εγκληματίες όταν πρόκειται για πράξεις τρομοκρατίας, πρέπει να είναι η πρώτη κίνηση μιας κυβέρνησης σοβαρών προθέσεων.

Η Ελλάδα είναι η χώρα όπου δολοφόνοι τρομοκράτες, καταδικασμένοι σε πολλαπλά ισόβια, αποφυλακίζονται υπό όρους, παίρνουν εκπαιδευτικές άδειες, παντρεύονται στις φυλακές με καλεσμένους και εδέσματα, γράφουν επιστολές σε εφημερίδες, κάνουν τηλεφωνα, διατηρούν ιστολόγια, συγγράφουν πολιτικές «παρεμβάσεις» που δημοσιεύονται σε άναρχο-τρομοκρατικό ιστότοπο, ο οποίος *λειτουργεί ελεύθερα* και κατά επανειλημμένες αναφορές είναι εγκαταστημένος σε υπολογιστές ανώτατου εκπαιδευτικού ιδρύματος, και εν γένει απλώς περιμένουν την μέρα της «δικαίωσης» των εγκλημάτων τους με απόλυση από τις φυλακές.

Ο χώρος του «ριζοσπαστικού κινηματικού πολέμου» στην Ελλάδα διακρίνεται από μια ιδιοσυστασία πολυδιάσπασης η οποία, αντιθέτως προς τα θεωρητικώς δεκτά, *δεν αφαιρεί* δυνατότητες βίας αλλά μάλλον τις επαυξάνει με τρόπο χαώδη που δημιουργεί τεράστια προβλήματα καταπολέμησης της. Το χάος εύκολα μεταβάλλεται σε στρατηγικό όπλο μόνιμης αναταραχής και εγκληματικότητας—η τελευταία μάλιστα βαπτισμένη ευνοϊκά απ' την «διανόηση» ως «πααραβατικότητα».

Επομένως, η μετά-ΣΥΡΙΖΑ κυβέρνηση θα συναντήσει, αμέσως και εμμέσως, προσεκτικά ναρκωθετημένο έδαφος προς όφελος των «λαϊκών αγωνιστών» και γενικότερα στο κρίσιμο θέμα της εσωτερικής ασφαλείας και θα υποφέρει από τον γνωστό καταιγισμό «δημοκρατικού» πυρός που μόνιμως μεταβάλλει την πολιτική στη χώρα μας σε επιδημία πολιομυελίτιδας.

Η ισλαμική τρομοκρατία καλά κρατεί. Στην Ελλάδα επικρατεί ακόμη η εντύπωση ότι οι καλές μας σχέσεις με τον αραβικό κόσμο μας θωρακίζουν σ' αυτόν τον εξαιρετικά επικίνδυνο χώρο. Πόσο λογική είναι αυτή η προσέγγιση;

Τίποτα και κανένας δεν θωρακίζει τη χώρα μας μπροστά στο φανατικό ισλαμικό μίσος προς τον χριστιανισμό και οποιαδήποτε μορφή προσωπικής ελευθερίας. Το ευκολότερο λοιπόν είναι να

αποικιομηθούμε από τις ευχάριστες αλλά κίβδηλες πεποιθήσεις της υπάρξεως μας σ' ένα υποτιθέμενο προστατευόμενο απυρόβλητο—μέχρι να ξυπνήσουμε με ερείπια και νεκρούς.

Μέχρι στιγμής, η Ελλάδα είναι «τυχερή» εις το ό,τι δεν φιλοξενεί πολυάριθμες ημι-αυτόνομες και περικλειστές κοινότητες μη αφομοιωμένων μουσουλμάνων όπως π.χ. η Γαλλία, η Βρετανία, η Ολλανδία κι άλλες ευρωπαϊκές χώρες. ***Το γεγονός όμως αυτό μπορεί να αλλάξει τάχιστα, τόσο μέσω παράνομης μετανάστευσης όσο και μέσω της συνεχούς δημογραφικής συρρίκνωσης του γηγενούς στοιχείου.***

Μέχρι στιγμής οι ελληνικές κυβερνήσεις επίσης παραμένουν εγκλωβισμένες στην αδυναμία καταπολέμησης των παράνομων χώρων μουσουλμανικής προσευχής, δηλαδή χώρων όπου ακόμα και ολιγάριθμοι φανατικοί μπορούν να προκαλέσουν ανυπολόγιστη ζημιά. Η δε διεθνής πείρα ευθέως συνδέει συχνά ***και*** νόμιμα τεμένη με την συντήρηση και προώθηση τρομοκρατών. Επομένως, το περιβόητο τέμενος της Αθήνας, που έχει μεταβληθεί σε διεθνές θέμα «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» από τους πολιτικά ορθούς, καμιά ιδιαίτερα θετική επίπτωση δεν θα έχει στην παρακολούθηση «ριζοσπαστικοποιημένων» στοιχείων που εύκολα θα παραμένουν διάσπαρτα και ανενόχλητα.

Η Ελλάδα έχει πιθανώς αποφύγει τα χειρότερα μέχρι στιγμής καθώς αποτελεί τον μοναδικό διάυλο ροής παράνομων από Τουρκία προς βόρειο Ευρώπη. Η ροή αυτή διευκολύνει την μεταγωγή ισλαμιστών για επιθέσεις σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες ακόμη και με τα βόρεια ελληνικά σύνορα κλειστά—οι λαθρέμποροι και διακινητές είναι και υπομονετικοί και εφευρετικοί. Ένα σοβαρό συμβάν στην Ελλάδα είναι πιθανώς ανεπιθύμητο από τους φανατικούς καθώς μπορεί να προκαλέσει σημαντική αλλαγή προς το αυστηρότερο τόσο ελληνικών όσο και ευρωπαϊκών αντιτρομοκρατικών μέτρων. Οι υποθέσεις όμως δεν αποτελούν αποτελεσματική άμυνα και φυσικά δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν και το απρόβλεπτο μιας σπασμωδικής επίθεσης από «μοναχικούς λύκους». Η «σφιχτή» αντιτρομοκρατική επιφυλακή πρέπει έτσι να αποτελεί *το κυριότερο ίσως αντικείμενο* της ελληνικής πολιτικής εσωτερικής ασφάλειας.

Σε κατακλείδα, πώς θα υπάρξει αποτελεσματική «εθνική συνείδηση εσωτερικής ασφάλειας» στο άμεσο (ή απώτερο) μέλλον; Υπάρχει χώρος για αναπροσαρμογή της εθνικής συνείδησης προς την κατεύθυνση αυτή;

Το εγχείρημα, αν υποθεθεί ότι μπορεί να υπάρξει ως επίσημος πολιτικός στόχος, θα είναι σισύφειο. Οι εγχώριες συντηρητικές δυνάμεις, όπως τουλάχιστον ορίζονταν στην μεταπολεμική Ευρώπη,

επιρράτησαν περιστασιακά μέσω του «εθνικόφρονος» αντικομμουνισμού, τάση που τελικά κατέρρευσε μαζί με τη χούντα. Στο σημείο αυτό αναδύθηκε ένας ριζοσπαστικός μικροαστισμός, ο οποίος ζούσε με τα φαντάσματα της «Ασφαλείας» και των «ασφαλιτών», μισούσε τους «σπιούνους», και απέδιδε διαστάσεις αγιοσύνης στους όποιους «λαϊκούς αγωνιστές», με προτίμηση σ' αυτούς που πήραν τα βουνά για να αποκτήσουμε και μείς λαϊκή δημοκρατία αλά Μόσχα. Αυτόν τον μικροαστισμό εκμεταλλεύθηκε Ανδρέας Παπανδρέου για να στερεώσει την εξουσία του λαφυραγωγώντας τον χώρο της «επαναστατικής» Αριστεράς.

Όταν περάσαμε στα χρόνια της κίβδηλης ευμάρειας, ο ίδιος μικροαστισμός προβιβάστηκε με άριστα στην επιρράτεια της «μέσης τάξης», αλλά *ποτέ δεν ξέχασε τις «αντιστασιακές» του ρίζες*—παρ' όλο τον προηγούμενο άκρατο ενθουσιασμό του στις φιέστες της χούντας και στις ατελείωτες τελετές θεμελίωσης «με το μυστήρι του Παττακού». Ο εκμαυλισμός του στα χρόνια που ακολούθησαν ήταν απόλυτος με το πρόσθετο χαρακτηριστικό του «λόγιου αριστερισμού», δηλαδή του συνονθυλεύματος των «προοδευτικών» και των συγγενών τους που θεωρούν την μόνιμη παρανομία υποχρέωση του «λαϊκού αγώνα».

Οι καταστροφές από το 2010 και μετά δεν στάθηκαν ικανές να αλλάξουν αυτές τις διαθέσεις και προτιμήσεις. *Η σημερινή οργή με τα καμώματα της κυβέρνησης δεν μεταφράζεται αναγκαστικά σε ριζική αλλαγή πολιτικών και «επαναστατικών» προτιμήσεων*. Οι φαντασιώσεις για τα «σκοτεινά κέντρα», που απεργάζονται τις ζημιές της πατρίδας, και η άρνηση πολλές φορές να αναγνωρίσουμε την ύπαρξη της *πασίγνωστης ελληνικής βεβαιότητας ότι άλλοι είναι πάντα υπεύθυνοι για τις ζημιές και ποτέ* εμείς ως «εθνικό σύνολο», υπάρχουν και θα υπάρχουν.

Με τέτοιες καταβολές και επίμονες «βεβαιότητες» ο χώρος για μια στροφή προς την ευνομία, που χωρίς αυτήν η Ελλάδα θα βρίσκεται αιωνίως στο όριο μεταξύ μιας ουσιαστικά αναρχούμενης κοινωνίας και της περιφημης «ευρωπαϊκής» ταυτότητας, είναι εξαιρετικά περιορισμένος. Τελικά δεν υπάρχει μέλλον για ανάξιους απογόνους ενδόξων αρχαίων προγόνων. Αν το αντιληφθούμε σύντομα ίσως να υπάρξει κάποτε το διαβόητο καλύτερο μέλλον.